

POSTANOWIENIE

Dnia 27 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bielecki

w sprawie z powództwa R. B.
przeciwko Starostwu Powiatowemu w T.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 27 stycznia 2026 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu
z dnia 12 września 2024 r., sygn. akt VIII Pa 141/23,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego wraz z ustawowymi odsetkami za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu orzeczenia do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z 12 września 2024 r., VIII Pa 141/23, w sprawie z powództwa R. B. przeciwko Starostwu Powiatowemu w T. o odszkodowanie, oddalił apelację powoda od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia we Wrocławiu z 20 lipca 2023 r., IV P 770/22, oddalającego powództwo.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł powód. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że w sprawie występuje konieczność rozważenia istotnych zagadnień prawnych, tj.: 1/ czy w świetle dyspozycji przepisów ustawy o ochronie sygnalistów, tj. art. 2 pkt. 2, 3, 4 i 15 w związku z art. 4 ust. 1 pkt 1 oraz art. 11 i art. 12 pkt. 2, pracownik, który zamieszkuje w miejscowości, w której jego pracodawca wydał pozwolenie na budowę, które jest lub może być wadliwe, może być uznany za sygnalistę w rozumieniu ww. ustawy, czy też nie i z jakich powodów; 2/ czy w świetle dyspozycji przepisów ustawy o ochronie sygnalistów, tj. art. 2 pkt. 2, 3, 4 i 15 w związku z art. 4 ust. 1 pkt. 1 oraz art. 11 i art. 12 pkt. 2, wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony przez pracodawcę pracownikowi, który zamieszkuje w miejscowości, w której jego pracodawca wydał pozwolenie na budowę, które jest lub może być wadliwe według pracownika, może być uznane za działanie odwetowe w rozumieniu ww. przepisów; 3/ czy wypowiedzenie umowy o pracę na czas nieokreślony jako działanie odwetowe w rozumieniu ustawy o ochronie sygnalistów powoduje, iż podstawa wypowiedzenia umowy o pracę wskazana przez pracodawcę jest bezprawna i bezzasadna lub nieistniejąca, a pracownikowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze w rozumieniu przepisów prawa pracy poprzez uznanie go za sygnalistę. Poza sformułowaniem powyższych pytań autor skargi nie uzasadnił wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną strona pozwana wniosła o wydanie postanowienia o odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zasługiwała na przyjęcie do merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność

postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą istotne okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego.

Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek, gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich stanowi art. 398⁹ § 1 k.p.c. Ponadto dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 września 2016 r., V CSK 143/16, LEX nr 2135552; z 21 czerwca 2016 r., V CSK 21/16, LEX nr 2069457; z 1 grudnia 2015 r., I PK 71/15, LEX nr 2021944).

Skarżący powołał się na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., lecz ograniczył się jedynie do sformułowania pytań, które dodatkowo zostały oparte na przepisach, na podstawie których Sądy w sprawie nie mogły orzekać, bowiem w dniu wyrokowania nie istniały. Ustawa o sygnalistach z 14 czerwca 2024 r. (Dz. U. z 2024 r., poz. 928), na którą powołuje się skarżący, weszła w życie dopiero 25 września 2024 r., a kontestowany w sprawie wyrok został wydany 12 września 2024 r. Dodatkowo skarżący nie uzasadnił prawidłowo wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania poprzez zarysowanie spornych kwestii wraz z powiązaniem ich z odpowiednią juretryczną argumentacją.

Zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest problem nowy, który nie został do tej pory bezpośrednio rozwiązany w orzecznictwie Sądu

Najwyższego i dla rozwikłania, którego dotychczasowe orzecznictwo jest niewystarczające. W przypadku powołania jako podstawy wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania istnienia w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, skarżący ma obowiązek nie tylko sformułować samo zagadnienie, ale także - w uzasadnieniu wniosku - przedstawić odpowiednią juretryczną argumentację wskazującą na dopuszczalność i celowość rozwiązania problemu prawnego w sposób preferowany przez skarżącego, a odmienny od sposobu rozstrzygnięcia tego problemu przy wykorzystaniu zapatrywań wyrażonych przez Sąd drugiej instancji. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Samo zaś zagadnienie prawne, w formie pytania sformułowanego w taki sposób, by możliwe było rozstrzygnięcie stawianych przez skarżącego wątpliwości, musi w swej treści zawierać odwołanie do przepisu lub przepisów prawa, na tle których takie zagadnienie powstaje. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do oceny, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem "prawnym" oraz czy jest to zagadnienie "istotne". Nie można przy tym zasadnie twierdzić, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli Sąd Najwyższy we wcześniejszym orzecznictwie wyraził swój pogląd w podnoszonej kwestii, a nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego zmianę (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 sierpnia 2014 r., I UK 64/14). Tego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zabrakło.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że w sprawie nie występuje powołana przez skarżącego przesłanka przedsądu, wobec czego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono w myśl art. 98 § 1 i 1¹ k.p.c.

[a.ł.]

